

ת"פ 42205/05/12 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשם, ולנטין שרקין

בית המשפט המחוזי בנצרת

25 מאי 2014

ת"פ 42205-05-12 מדינת ישראל נ'
שרקין

בפני כבוד סגן הנשיא, השופט - תאופיק כתילי
המאשימה מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז צפון

נגד
הנאשם

ולנטין שרקין

נוכחים:

מטעם המאשימה: עו"ד צביקה אברמוביץ'

מטעם הנאשם: בעצמו

וע"י ב"כ עו"ד פתחי פוקרא ועו"ד אגא סוהאד מהסנגוריה הציבורית

גזר דין

1. הנאשם לפני הורשע, על-פי הודאתו בעובדות כתב-אישום מתוקן (להלן: "**כתב-האישום**"), בביצוע עבירות של הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק, מעשה פיזיות תוך נהיגת רכב, לפי סעיף 1338(א) לחוק, נהיגה בשכרות, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), נהיגה ללא רישון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, נהיגה במצב המונע שליטה ברכב ומסכן עוברי דרך, לפי תקנה 26(1) ו-4 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), וסעיף 68 לפקודת התעבורה, חציית קו הפרדה רצף, לפי תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, סטיה מנתיב נסיעה, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

2. על-פי המפורט בכתב האישום, ביום 11.5.12, בסמוך לשעה 11:00 נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג פיאט גרנדה פונטו (להלן: "**הפיאט**"), בכביש 91 (להלן: "**הכביש**"), מכיוון קצרין לכיוון צומת מחניים. הנאשם נהג את הפיאט בהיותו שיכור, כאשר בדמו ריכוז אלכוהול שאינו פחות מ-261 מ"ג אחוז, ובמצב

עמוד 1

אשר מנע את השליטה ברכבו וגרם לסיכון עוברי הדרך. בנוסף על כך, בזמן הרלוונטי לכתב האישום, סבל הנאשם ממחלת הסוכרת "סוג 1". על מנת שלא להיקלע למצב של צניחת סוכר העלולה להשפיע על יכולת השליטה ברכב, חייב הנאשם, על-פי תנאי רישונו לשאת עמו דברי מתיקה ברכב בכל זמן שהוא. זאת ועוד, הנאשם היה מודע לעובדה כי צריכת אלכוהול עלולה לגרום לו לצניחת סוכר, ואף להקשות עליו להבחין בתסמיניה של צניחת הסוכר במועד. למרות זאת, נהג הנאשם ברכב, לאחר שתיית אלכוהול כאמור, ומבלי להחזיק ברשותו דברי מתיקה כמתחייב ברישיון הנהיגה שלו.

במהלך הנסיעה בכביש, מאזור קיבוץ גדות ועד לאזור צומת מחניים, נהג הנאשם בצורה מסוכנת כשהוא קל דעת ואדיש לתוצאות האפשריות של מעשיו וסטה מספר פעמים לנתיב הנגדי תוך חציית קו הפרדה רצוף ואף סטה לשול הימני של הכביש עד שהגיע לשול הכורכר שבצד הכביש. במהלך נסיעה זו, נסע מאחוריו רכב מסוג טויוטה קורולה הנהוג בידי אוריה סבג (להלן: "אוריה"), אוריה ואביו שנסע עמו, הבחינו בנאשם סטה מצד לצד ובשל פחדם שיגרום לתאונה, צפרו לו בחוזקה, והבהבו לו עם אורות הרכב, על מנת להתריע בפניו על אופן נהיגתו. הנאשם התעלם מהתרעותיו של אוריה והוסיף לנהוג באופן המסכן את עוברי הדרך כמתואר לעיל.

כמאה מטרים לערך לפני צומת הכניסה לקניונית מחניים (להלן: "הצומת"), רכב אופק חסון (להלן: "אופק"), על אופניים בשולי הכביש בכיוון נסיעתו של הנאשם. אוריה, שהבחין באופק, צפצף בחוזקה על מנת להזהירו מאופן נהיגתו של הנאשם שסטה באותו שלב ימינה. אופק ששמע את הצפירה סטה עוד ימינה, עד כי נצמד לשול הכורכר, ואז חלף הפיאט בצמוד אליו, בתוך השול הימני, ובנס לא פגע בו.

באותו הזמן, עמדו אסף ליברמן (להלן: "המנוח"), ואפרת ורדי (להלן: "אפרת"), על אי התנועה הנמצא בין נתיב הכניסה לקניונית במחניים לבין נתיב היציאה משם. הנאשם שסטה כאמור ימינה, המשיך בנהיגתו המסוכנת, תוך גילוי אדישות לתוצאותיה, וסטה עוד ימינה כך שעבר לנתיב הכניסה לקניונית, המשיך ישר, פגע במנוח ובאפרת על אי התנועה והמשיך בנסיעתו עד אשר נעצר בסלע גדול הנמצא בשולי נתיב היציאה מהקניונית. בעקבות פגיעת הפיאט הנהוגה בידי הנאשם, הועפו המנוח ואפרת באוויר ונחתו בסמוך למקום עצירת הפיאט. כתוצאה מהפגיעה, נהרג המנוח במקום ואילו אפרת סבלה מפגיעה רב מערכתית קשה והוטסה במסוק למרכז רפואי רמב"ם, שם עברה מספר טיפולים מצילי חיים. לאחר התאונה, איבד הנאשם את הכרתו כתוצאה מצניחת סוכר. כמו כן ניזוק בתאונה הפיאט, והנאשם גרם לנזק רב, עת פגע בתמרורי שלטי הדרך, אשר היו מוצבים על אי התנועה ועל השול הימני של נתיב היציאה מהקניונית.

3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. עוד הוסכם כי הצדדים יטענו לעונש של מאסר בפועל בטווח של 3-5 שנים, בנוסף לעונשים הנלווים. כמו כן, הצהיר הנאשם בפני בית המשפט, כי ההסדר נעשה מרצונו החופשי וכי ידוע לו שבית המשפט אינו כפוף להסדר טיעון זה.

תסקיר שירות המבחן

4. הנאשם, בן 41, יליד אוקריאנה, עלה ארצה בשנת 1990, מתגורר בקצרין יחד עם עמו, רווק ואב

לילדה בת 13. כמו כן סיים 14 שנות לימוד, בעל תואר הנדסאי אדריכלות ועשה שירות צבאי מלא כטבח בצה"ל, ועד לביצוע העבירה, עבד כ-5 שנים כאדריכל בחברת א.ב מתכננים. מהמלצת מעסיקו עולה כי הוא עובד אחראי, מסור, העושה עבודתו נאמנה על הצד הטוב ביותר. בגיל 26 אובחן הנאשם כחולה סוכרת ומאז נמצא לדבריו, במעקב רפואי ומקבל טיפול תרופתי, ודואג לאיזון במצבו הבריאותי.

5. בהתייחס לעבירות אותן ביצע, הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו. לדבריו שתי לילה לפני התאונה כחצי בקבוק משקה אלכוהולי במסגרת בילוי. למחרת שבחר לנהוג, לא חש את השפעת האלכוהול, וגם לא היה מודע לכך שהיה ב"היפו". כמו כן הוא מציין שאינו זוכר כלום מהתאונה, ורק כשהתעורר בבית החולים הבין את מעורבותו והתוצאות הטרגיות. בהתייחסו להרגלי צריכת האלכוהול, הנאשם מסר כי נטה לצרוך אלכוהול לעיתים, אך לא חש שהדבר פגע בתפקודו. במסגרת חקירת המעצר, הופנה הנאשם לאבחון וטיפול בעמותת אפש"ר, כך שכיום מבין כי היה בהכחשה למצבו ולסיכון שבשתייה מרובה במיוחד נוכח מחלת הסוכרת. מדוח שהתקבל מהעו"ס המטפלת בו בעמותת אפש"ר, עולה כי אובחן כסובל מתלות באלכוהול. הנאשם מגיע בעקביות למפגשים הפרטניים, משתף בכנות בעברו, בתהליך התמכרותו לאלכוהול, בהכחשת בעיית השתייה לאורך השנים, אולם בד בבד שיתף כי אהב את השפעת האלכוהול על גופו במיוחד ביום למחרת. מאז התאונה טוען כי לא שותה כלל.

6. לסיכום, שירות המבחן התרשם מאדם בעל יכולות קוגניטיביות גבוהות, ומאידך ככל הנראה, נוטה לשימוש לרעה באלכוהול, דבר שעולה בקנה אחד, מהאבחון שנערך בעניינו. לאור האמור לעיל, ובשל התרשמותו של שירות המבחן מתפקוד סביר של הנאשם טרם ביצוע העבירה ופנייתו לטיפול בעמותת אפש"ר, **ממליץ הוא שלא למצות עמו את הדין, ולהסתפק בענישה לא ממושכת, שלא תגרע מהתהליך השיקומי שהחל בו בעמותת אפש"ר.** בנוסף מבקש שירות המבחן להמליץ לשב"ס לבחון השמתו בכלא שיקומי בו יוכל להשלים את תהליך הגמילה מאלכוהול.

טיעוני המאשימה וראייתה לעונש

7. הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירות בהם הורשע הנאשם, הם קדושת החיים, המלחמה בקטל בכבישים והזכות הבסיסית לתנועה חופשית ובטוחה. למותר לציין כי זכותו של אדם לשלמות גופו הוכרה כזכות חוקתית במסגרת סעיפים 2-4 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, התשנ"ב-1992. הקטל בכבישים הינו מכת מדינה וככזה, מידת הפגיעה של עבירות נשוא כתב האישום דנן, בערך החברתי המוגן, היא גדולה יותר. בית המשפט העליון וכן בתי המשפט השונים שבו והדגישו, כי על מנת למגר את הקטל בדרכים יש צורך בענישה מחמירה וקשה של הנהגים שגרמו לתאונות קטלניות (ראה ע"פ 8103/05 פלוני נ' מדינת ישראל (19.2.05), ת"פ 39004-09-10 מדינת ישראל נ' עטאללה (13.7.11), ע"פ 2247/10 ימיני ואח' נ' מדינת ישראל (12.1.11), רע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל (5.9.05)). אם יש צורך בהחמרה בענישה של תאונות קטלניות, קל וחומר שיש צורך בהחמרת הענישה מקום מדובר בתאונות קטלניות אשר נגרמו בשל שכרותם של הנהגים. עמד על כך בית המשפט בשורה רבה של פסקי דין (ראה ע"פ 8748/08 ברכה נ' מדינת ישראל (10.10.11), ע"פ 2842/10 קלדרון נ' מדינת ישראל (23.1.12), ע"פ 7332/11 עטאללה נ' מדינת ישראל

(6.10.13), ת"פ(מחוזית-א) 40342/04 **מדינת ישראל נ' בן צור**(5.9.05), רע"פ 3351/09 **שמרית משה נ' מדינת ישראל**(7.5.09).

8. דברים אלו מקבלים משנה תוקף כאשר רמת השכרות הינה גבוהה במיוחד כמו בענייננו. כאמור לעיל, הנאשם נהג כשבדמו ריכוז אלכוהול של **261 מ"ג אחוז**, כאשר רמת ריכוז האלכוהול מעליה נחשב אדם שיכור, לפי תקנה 169א לתקנות התעבורה, **הינה 50 מ"ג** אלכוהול במאה מיליליטר דם. קרי, הנאשם נהג שבדמו ריכוז **הגבוה פי 5** מהכמות המותרת בחוק. לעניין השפעות רמת השכרות, צרפה המאשימה לטיעוניה את מאמרם של השופט ד"ר אחיקם סטולר וד"ר יורם פינקלשטיין: "נהיגה בשכרות ופיכחון-היבטים נזירולוגיים קליניים והיבטים טוקסיקולוגיים מעבדתיים", **רפואה ומשפט**, 29(נובמבר-2003), וכן את ע"פ 8279/11 **טל מור נ' מדינת ישראל** (1.7.13).

9. בהתייחסותה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טוענת המאשימה כי העבירות בוצעו על-ידי הנאשם והוא האחראי הבלעדי והמלא לתוצאותיהן. הנאשם הינו בגיר אשר היה מודע לסכנות הנסיעה תחת השפעת אלכוהול, למצבו הרפואי, ולהשפעת האלכוהול על מצבו הרפואי. הנזק שנגרם מביצוע העבירה, מותו של המנוח ופציעתה הקשה של המתלוננת, הינו עצום ואין מזור לכאבם של בני משפחותיהם. לכך יש להוסיף את השיקום הארוך שעברה המתלוננת והנזק התמידי שנשאר לה, פיזי ונפשי אשר ילווה אותה עד יום מותה. מעבר לנזקים שנגרמו, פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם ממעשיו של הנאשם הינו רב, ועלול היה לגבות קורבנות נוספים, ויעיד על כך רוכב האופניים אופק חסון, שניצל רק בזכות צפירות הרכב שנסע מאחורי הנאשם. הנאשם מבין היטב את מעשיו, ואין ספק כי לו היה הוא נמנע מלנהוג בהיותו תחת השפעת אלכוהול, התאונה ותוצאותיה הקשות היו יכולות להימנע. כמו כן, אין הנאשם יכול להישמע בטענה כי צניחת הסוכר היא שהובילה אותו לאיבוד השליטה ברכב, שכן הוא הודה בכתב האישום המתוקן, לפיו איבד את הכרתו רק לאחר התאונה, ולכן אינו יכול לטעון עובדות שסותרות אותו. מעבר לכך, הנאשם שהיה מודע למצבו הבריאותי, בחר לנהוג כשבדמו ריכוז גבוה של אלכוהול מבלי שהוא מחזיק דברי מתיקה ברכב כנדרש ממנו.

10. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, נוכח האמור לעיל ותוך הפנייתה לטבלת פסיקה אותה צרפה המאשימה, סבורה היא כי **מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, נע בין 5 ל-11 שנות מאסר בפועל ובין 15 שנות פסילה בפועל, לפסילה לצמיתות** ביחד עם עונשים נלווים.

11. בהתייחסה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טוענת המאשימה כי שיקולים אלו, אינם פועלים לטובת הנאשם. פגיעת העונש בנאשם ומשפחתו איננה יוצאת דופן ואינה גדולה מהפגיעה שפגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים. לחובתו של הנאשם, 4 הרשעות הרשומות בגיליון המרשם התעבורתי ועוד הרשעה נוספת (שאינה רשומה) שעניינה גרימת תאונת דרכים עצמית, בשל נהיגה תחת השפעת אלכוהול, בגינה נידון הנאשם בשנת 1999 ל-30 חודשי פסילה בפועל (ת"ד(תעבורה ק"ש) 159/99). כפי שניתן לראות הנאשם כבר הורשע בעבר בגין נהיגה בשכרות ורישיונו נפסל למשך שנתיים וחצי אולם הוא לא למד את הלקח. לעומת זאת יש לציין כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בכתב האישום

המתקן ויש בכך כדי להצדיק הקלה עמו, אך הקלה זו צריך שתהא בתוך מתחם הענישה ולא תוביל לסטייה לקולא ממנו.

12. שיקול אחר המתווה את העונש הראוי בתוך המתחם, הוא שיקול הרתעת הרבים (סעיף 40 לחוק). כפי שצוין לעיל, בתי המשפט חזרו ושנו על הצורך להחמיר בענישה בגלל הקטל המשתולל בכבישים ומלחמת החורמה שעלינו לנהל בעניין (ראה ע"פ 360/07 **וייסמן נ' מדינת ישראל** (24.6.07), ע"פ 4300/09 **בן רובי נ' מדינת ישראל** (24.5.09)). אכן הנאשם הוא אדם "נורמטיבי" כפי שקורה לא פעם בעבירות מסוג זה, אולם נימוק זה כבר נישקל מראש בעריכת הסדר הטיעון. המאשימה סבורה, שמרגע שגרם הנאשם בהתנהגותו הפזיזה למותו של אדם, אין הוא נורמטיבי יותר, ומרגע זה, באותיות קלון חרוט על מצחו, "עבריו" (ראה ת"פ (מחוז-ת"א) 40314/06 **מדינת ישראל נ' שרביט** (7.3.07)). גם בית המשפט העליון נוקט בגישה לפיה כאשר מדובר במי שקטלו חיים בתאונת דרכים, על-אף היותם נורמטיביים, יש לנקוט ביד קשה ובענישה מחמירה (ע"פ 8103/05 **עותמאן נ' מדינת ישראל** (19.12.05)).

13. מתסקיר שירות המבחן עולה כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן קשות או מיוחדות המצדיקות הקלה בעונשו. הנאשם אכן התחיל טיפול בנושא האלכוהול, אך קשה לומר שהתקדם מאוד בהליך השיקומי ובכל מקרה המלצת שירות המבחן מסתמכת על נתון שגוי, לפיו אין בעברו של הנאשם הרשעות תנועה אלא רק עבירות קנס, וזאת למרות הרשעותו הקודמת בגרימת תאונה בגין שכרות, עליה לא דיווח הנאשם לשירות המבחן. לעניין תגובותיו הדיכאוניות של הנאשם כתוצאה מהתאונה שגרם לה, קבע בית המשפט לא פעם כי זה דבר טבעי לאדם נורמטיבי ואין בכך בכדי להקל עימו (ע"פ 783/07 **עתאבה נ' מדינת ישראל** (23.9.07)). לאור האמור לעיל, המאשימה סבורה כי אין בתסקיר המבחן לשמש נסיבה לקולא מעבר לעונש לו טוענת המאשימה, המהווה הקלה משמעותית לעומת הענישה הראויה לנאשם, וראוי לקבוע את עונשו בחלקו העליון של המתחם, אולם נוכח הודייתו, לקיחת האחריות והשיקולים הראייתיים, ניתן להסתפק **בעונש של 5 שנות מאסר**, שהינם אומנם בקצה טווח הענישה המוסכם אולם בתחתית של המתחם ההולם.

לעניין עונש הפסילה, סבורה המאשימה כי עונשו צריך להיות ברף העליון של המתחם לאור עברו הפלילי, ולהטיל עליו פסילה לצמיתות. כמו כן, מבקשת המאשימה להטיל על הנאשם פיצוי עונשי, ולחייבו בתשלום פיצויים למשפחת המנוח ולמתלוננת שנפצעה קשה בתאונה, אשר תחילה ישולם מתוך הסכום שהנאשם קיבל עבור רכבו, וניתן היה לחלטו. (לעניין פיצוי נפגעי תאונות דרכים בהליך הפלילי מפנה המאשימה לרע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל** וכן למאמרם של גיל סיגל ואורי ניר "פיצויים לקורבנות עבירה בתאונות דרכים-האם עומדים בסתירה לעיקרון ייחוד העילה (עיוני משפט)).

14. כחלק מראיותיה לעונש, הביאה המאשימה את העדים הבאים למתן עדות בפני בית המשפט: **גב' אפרת ורדי**, אשר נפגעה קשה בתאונה (להלן: "**אפרת**"), ומתארת את פגיעותיה הקשות כתוצאה ממעשיו של הנאשם הכוללות, פגיעות פנימיות, טחול, כבד ומעי וכליות קרועים ופציעות נוספות המתוארות בכתב האישום ובסיכום אשפוזו שהוגש יחד עם תמונות, ושביניהם נקבעה לה דרגת נכות של

51% לצמיתות בביטוח לאומי. כמו כן מספרת אפרת על השיקום הקשה שעברה ועדיין עוברת, ועל כך שכיום היא אינה פעילה פיזית וחברתית בעקבות התאונה. כמו כן, מספרת היא על היכרותה העמוקה עם המנוח ועל הכאב הנפשי שחווה בעקבות אובדנו.

מר עופר ליכטמן, חברו של המנוח משירותו הצבאי, אשר סיפר על תרומתו הרבה של המנוח לחברה, על כך שתמיד רצה לעזור ועשה זאת בחפץ לב הן בצבא והן לאחריו.

מר אבי ליברמן, אביו של המנוח, אשר סיפר על פועלו של המנוח, על נתינתו ותרומתו הרבה לזולת ולחברה ועל הערכים החברתיים של עזרה לאחר שהנחו אותו במהלך חייו. כמו כן סיפר האב על האובדן הקשה שהוא ומשפחתו חווים בעקבות מעשיו של הנאשם.

טיעוני הנאשם וראיותיו לעונש

15. הערך החברתי המוגן אשר נפגע בצדן של העבירות שביצע הנאשם, הינו הערך החברתי הכי חשוב והוא קדושת החיים, ועל כך אין מחלוקת. בבחינת הערך החברתי המוגן ומידת הפגיעה בו, יש לקחת בחשבון את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה. במקרה דנן, בהתחשב ביסוד הנפשי בעבירת ההריגה בכלל וביסוד הנפשי בנסיבות המקרה דנן, הפגיעה בערך החברתי המוגן הייתה פחותה.

16. בהתייחסו של הסנגור לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טוען הוא כי הנאשם לא ביצע את העבירות מתוך כוונה עבריינית או מתוך כוונה פוגענית. התוצאה הקטלנית נגרמה, בין היתר, כתוצאה ממצבו הרפואי של הנאשם, אשר סובל משנת 1997 מסוכרת נעורים, תלוית אינסולין- סוכרת מסוג 1. ביום התאונה ובמהלך נהיגתו, לקה הנאשם בהתקף היפוגליקמיה (נפילת סוכר), ללא כל סימנים מקדימים, והוא הובהל על-ידי מד"א לבית החולים בצפת כשהוא מחוסר הכרה. לאור העובדה כי למצב הרפואי של הנאשם הייתה השפעה רבתית על קרות התאונה, מידת היסוד הנפשי בביצוע עבירת ההריגה היה נמוך ומידת אשמו הינה פחותה. עוד יש לציין כי הנאשם לא ביצע את העבירות, תוך כדי תכנון מוקדם, דבר הנלמד מעובדות כתב האישום, והסיבה העיקרית מאחורי קרות התאונה, הייתה מצבו הרפואי של הנאשם. לקולת הנאשם, יש להביא בחשבון את מצבו הנפשי והפיזי בעת האירוע, אשר החליש את כושר ראיית המציאות, שיקול דעתו ויכולתו של הנאשם להימנע ממעשיו. כמו כן, יש לקחת בחשבון כי הנאשם פעל מתוך מצב קרוב מאוד לסייג לאחריות פלילית, ואילולא לקה בהתקף היפוגליקמיה, סביר להניח שהתאונה לא הייתה מתרחשת.

17. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, טוען הסנגור כי נסיבות ביצוע עבירת ההריגה במקרה דנן ייחודית במובן זה שהאירוע התרחש שעה שהנאשם לקה באירוע היפוגליקמיה בגופו באופן דרסטי. מעיון בפסיקה, שעניינה הריגה במהלך תאונת דרכים, ושאותה צירף הסנגור בטיעונו, עולה קשת ענישה הנעה בין **12 חודשי מאסר בפועל לשלוש שנות מאסר בפועל**. לדבריו, בתיק דנן, קיימת הצדקה מוחשית לאימוץ הרף התחתון של הענישה מושא ההסדר-היינו **3 שנות מאסר**.

18. בהתייחסו לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טוען הסנגור כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי לחלוטין. הנאשם מעולם לא שהה מאחורי סורג ובריח, כיום הוא בן 41, ותקופת מאסר ארוכה וממושכת, תפגע בו באופן קשה ותגרום להידרדרות נוספת במצבו הרפואי. החמרה בעונשו של הנאשם, תפגע גם בבני משפחתו ובעיקר באמו שהינה אישה חולה וקשישה, והיחידה שתומכת בו. מאז התאונה הנאשם, לא יוצא מביתו ואינו בא במגע עם איש. כמו כן, הוא לא חזר לעבודתו ונפגע מבחינה תדמיתית, חברתית וכלכלית. הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הן בפני בית המשפט והן בפני שירות המבחן, הביע חרטה כנה על מעשיו, ומיד לאחר האירוע הוא חדל לשתות אלכוהול והשתלב בהליך טיפולי בעמותת "אפשר". הסנגור מפנה לתסקיר שירות המבחן, אשר מהווה לטענתו תשתית מבוססת לסיכויי שיקומו של הנאשם בעתיד, ומשכך הדבר, מבקש הוא מבית המשפט לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם שיקבע על-ידו, בשל שיקולי שיקום ולהסתפק בתקופת מאסר של שלוש שנים, תקופה כשלעצמה משמעותית וניכרת.

19. לעניין שיקול הרתעת הרבים אליו מפנה המאשימה בטיעוניה, טוען הסנגור כי לשיקול זה משקל מוגבל לצורך קביעת העונש בתוך מתחם העונש ההולם בלבד, ואין הוא משפיע על קביעת המתחם עצמו. כמו כן כיום שיקול זה נדחק אל תחתית הסולם, מבין השיקולים שעל בית המשפט לקחת בחשבון. לאור האמור לעיל, סבור הסנגור כי יש להטיל על **הנאשם עונש של 3 שנות מאסר בפועל ו-10 שנות פסילת רישיון בפועל**. כמו כן מבקש הסנגור מבית המשפט להימנע מהטלת קנס על הנאשם וזאת לאור מצבו הכלכלי הקשה, וכן להימנע מהטלת פיצויים עונשיים למשפחת המנוח ולנפגעת, שכן הם כעת מנהלים נגדו שתי תביעות אזרחיות שעניינם פיצויים.

20. כחלק מראיותיו לעונש הגיש הסנגור יחד עם טיעוניה, **דוח סיכום אשפוז** של הנאשם מיום האירוע, לפיו הנאשם התקבל למיון מחוסר הכרה עם רמת סוכר בדם 21 מ"ג/ד"ל וכן רמת אלכוהול בדם 286 מ"ג/ד"ל. **וכן חוות דעת של ד"ר כרמלה שכנר**, מומחית לסוכרת, אנדוקרינולוגיה ורפואה פנימית (להלן: "ד"ר כרמלה"), אשר מתארת את סוג מחלת הסוכרת ממנה סובל הנאשם ואת הגורמים המובילים לנפילת סוכר. בין היתר מציינת ד"ר כרמלה: **"כי שתיית אלכוהול, ללא ספק, תרמה להופעת ההיפוגליקמיה הקשה והממושכת ממנה סבל הנאשם, ותרמה לאי הופעת הסימנים מבשרי ההיפוגליקמיה, שיכלו להזהירו ולמנוע את איבוד הכרתו וחוסר שליטתו על הרכב" (שם, עמ' 5 לחוות הדעת).**

כתנאי להגשת חוות דעת זו, העידה ד"ר כרמלה בפני בית המשפט בשלב הטיעונים לעונש ונחקרה על ידי הצדדים. מעדותה עולה כי היא אינה יכולה לדעת מה הייתה רמת הסוכר בדמו של הנאשם בזמן התאונה והאם נפילת הסוכר הייתה קשה. לדבריה, מדובר בתהליך הדרגתי, ולפי הסרטון שהציג לה ב"כ המאשימה, בו נראה הנאשם בהכרה ומבולבל לאחר התאונה, זה יכול לנבוע מנפילת סוכר, והיא אינה יודעת לקבוע מה הייתה רמת הסוכר בזמן התאונה. ד"ר כרמלה מפנה לחוות דעתה שם אמרה כי אלכוהול מחמיר נפילת סוכר ומסתיר סימנים, ולכן מי שחולה סוכרת ושותה אלכוהול, ללא דברי מתיקה בסביבתו, לוקח על עצמו סיכון גבוה. כמו כן אומרת ד"ר כרמלה כי חולי סוכרת אמורים לקבל הנחיות לגבי כלכלה ואמורים לדעת את נושא האלכוהול.

כמו כן הגיש הסנגור **תצהיר של עצור בשם יוני ספוב**, ששהה עם הנאשם בתא המעצר, זמן לקה הנאשם

בנוכחותו, בהתקף נפילת סוכר.

21. הנאשם הביע חרטה בפני בית המשפט על מותו של המנוח ועל פציעתה הקשה של אפרת. כמו כן הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומודע לכך שהתנהגותו הלא אחראית גרמה לתאונה, ורוצה לשנות ולתקן את התנהגותו. הנאשם מבקש מבית המשפט שלא יראה בו כעבריין שכל חלומותיו זה לפגוע באנשים, ויקל בעונשו.

דין והכרעה

22. עניינו בעבירות חמורות מאוד בהן הורשע הנאשם, כשהחמורה מבניהן היא עבירת ההריגה. הנאשם, חולה בסוכרת, נהג בגילופין כשבגופו נמצא ריכוז אלכוהול בדם של 261 מ"ג, **פי 5 מהמותר על פי חוק**, ובהמשך נסיעתו אף חווה נפילת סוכר, שילוב שהוביל לתאונה טרגית שגבתה את חייו של אסף (ז"ל) ופציעתה הקשה של אפרת.

23. אין ספור מילים נכתבו על הפגיעה הקשה של נהיגה בשכרות בערכים מוגנים, ועל הצורך להילחם בה, ודיו רב נשפך בגינויים של מעשים אלו. הקלות שבה מחליט אדם תחת השפעת אלכוהול לעלות על רכבו ובין רגע להפוך אותו ל"פצצה מתקתקת", אינה נתפסת על הדעת. המלחמה בקטל בכבישים קשה מאוד וגובה יום-יום קורבנות רבים, אך קשה לא פחות המלחמה בנהגים המחליטים ליטול לידיהם את חייו של האחר, כשהם נוהגים תחת השפעת סמים או אלכוהול. התנהגות זו מעוררת סלידה ומחייבת ענישה מרתיעה.

עמד על כך בית המשפט בע"פ 4169/09 דנינו נ' **מדינת ישראל** (16.12.2009).

"התרענו בעבר וחזרנו והתרענו כנגד אותה תופעה של נהיגה בגילופין, אולם למרבה הדאבה אנו נתקלים בתופעה זו בתדירות גוברת. אכן, שהייה בתנאי כליאה למי שאינו מורגל בה, היא קשה ומייסרת, אך קשה הוא שבעתיים האסון שהמיטה התאונה על הקורבן ובני משפחתו. אסון זה נגרם בעטייה של דרך נהיגה מופקרת שהביאה לקיפוד פתיל חייו של אדם צעיר, ולא ניתן להשתחרר מן המחשבה שעם מעט רצון והקפדה לקיים את ההוראות בהן חייב כל נהג, היתה תוצאה קטלנית זו נמנעת".

ובע"פ 5002/94 **איסק נ' מדינת ישראל**:

"תופעת השכרות הולכת ומתרחבת לאחרונה, ולנוכח עומס התנועה בכבישים - על רקע המספר הגדל והולך של כלי הרכב - שומה על בתי המשפט לתרום את חלקם במאבק הלאומי נגד הקטל בדרכים, בהטלת עונשים משמעותיים על אלה המרהיבים עוז להסיע כלי רכב ברשות הרבים כאשר שכרות מכרסמת ביכולתם

לשלוט בהם"

נסיבות ביצוע העבירות

24. הנאשם נהג ברכבו כאשר נמצא בדמו ריכוז אלכוהול שאינו פחות מ-261 מ"ג אחוז, **פי 5 (!)** מהמותר על-פי חוק. בנוסף על כך, הנאשם, אשר חולה בסוכרת מסוג 1, חייב על-פי תנאי רישונו לשאת עמו דברי מתיקה ברכב בכל זמן שהוא, על מנת שלא להיקלע למצב של צניחת סוכר, העלולה להשפיע על יכולת השליטה ברכב. זאת ועוד, הנאשם היה מודע לעובדה כי צריכת אלכוהול עלולה לגרום לו לצניחת סוכר, ואף להקשות עליו להבחין בתסמיניה של צניחת הסוכר במועד. למרות זאת, נהג הנאשם ברכב, לאחר שתית אלכוהול כאמור, ומבלי להחזיק ברשותו דברי מתיקה כמתחייב ברישיון הנהיגה שלו. כתוצאה מכך, סיכן הנאשם את הנוסעים בכביש, את רוכב האופניים שרכב באזור, ובסופו של דבר גרם להריגת המנוח ולפגיעה הקשה במתלוננת, ששהו אותה העת על אי תנועה.

25. בטיעוניו לעונש של ב"כ הנאשם, טען הוא כי מידת אשמו של הנאשם בביצוע העבירה פחותה נוכח מחלתו אשר גרמה לירידת סוכר בזמן האירוע, והשפיע על יכולתו להימנע מהמעשה. אין בידי לקבל טענה זו, ואף סבור אני כי ההפך הוא הנכון- מחלתו של הנאשם הייתה לו לרועץ ואף הגבירה את מידת אשמו בביצוע העבירה. אסביר דבריי. הנאשם נהג כשבדמו ריכוז אלכוהול **פי 5 מהמותר בחוק**, כמות המספיקה **לבדה** לערפל את חושיו ולגרום לתאונה קטלנית שכזאת. לכך יש להוסיף את העובדה כי הנאשם חולה בסוכרת, **ומודע** לעובדה כי שילוב אלכוהול עם מחלתו עלול לגרום לצניחת סוכר בגופו ואף להקשות עליו להבחין בתסמיניה של צניחת סוכר במועד (כפי שעולה מתוך עובדות כתב האישום בהן הודה), ולמרות זאת נהג הנאשם ברכבו בעודו שיכור וללא דברי מתיקה ברכבו כפי שנדרש ממנו בתנאי רישונו. אדם כזה, אשר יודע כי אלכוהול בשילוב עם מחלתו עלול להוביל לתוצאות קשות, נדרש להיות זהיר פי כמה וכמה מאדם אשר אינו חולה בסוכרת מסוג זה, בכל הקשור לעלייה על הכביש.

בשולי הדברים אעיר, כי מספיק היה בהיותו של הנאשם שיכור כלוט (פי 5 מהמותר!) בזמן נהיגתו, בכדי לקבוע כי מידת אשמו ותרומתו לביצוע העבירה הינה גבוה מאוד, קל וחומר ביודעו כי מצב זה של גילופין עלול להחריף עקב מחלתו. (כפי שגם הובהר בחוות דעתה של ד"ר כרמלה שהוגשה מטעם ההגנה). משהחליט הנאשם לנהוג במצב זה, הפך הוא מהאדם ה"נורמטיבי" לעבריין תנועה, ובהתנהגות פורעת חוק זו, קיימת מידת אשמה גבוה מאוד ולא מופחתת כפי שטוען הסגור.

26. הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם אינו ניתן לתיאור במילים. ללא כל הצדקה, במחי יד, גדע את פתיל חייו של אסף(ז"ל) בן ה-27, שהיה רק בתחילת דרכו ועשייתו החברתית, ועצר את חייהם של משפחתו וקרוביו. אביו של המנוח סיפר בעדותו בבית המשפט על מעשיו הטובים של אסף לזולת, ועל היותו אחד יחיד שאין עוד כמוהו. ההצטרפות למשפחת השכול קשה מנשוא ולחור שנפער בליבם אין מזור. לכך יש להוסיף את פציעתה הקשה של המתלוננת אשר מפורטת בכתב האישום ובדוח הרפואי שהוגש בעניינה. המתלוננת אשר עברה טיפולים וניתוחים רבים, מספרת בעדותה בבית המשפט על הנזקים שנגרמו לה הן מבחינה פיזית(51% נכות לצמיתות מביטוח לאומי) והן מבחינה נפשית. כמו כן

היא עדיין עוברת שיקום ועוד לא חזרה לפעילות הפיזית שהייתה עושה ערב התאונה. אין צורך להכביר במילים בעניין פוטנציאל הנזק העצום שטמון במעשיו של הנאשם, אשר יכול היה לגבות קורבנות רבים שהיו אותה העת על הכביש ובצידי, כדוגמת רוכב האופניים, שרק בזכות ערנותו של הנהג מאחורי הנאשם, ניצלו חייו.

מדיניות הענישה הנוהגת ומתחם העונש ההולם

27. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דנן, אין מקרה זהה למשנהו וניתן למצוא קשת רחבה של עונשים בהתאם לאירוע ונסיבותיו. אולם בין כולם עובר כחוט השני הצורך להחמיר עם העבריינים אשר נטלו חיהם של אחרים זמן נהגו תחת השפעת אלכוהול (ראו בין היתר: עניין **בן איסק נ' מדינת ישראל** (23.11.95); ע"פ 6380/98 **פטושקין נ' מדינת ישראל** (31.12.98); ע"פ 2163/06 **סעת נ' מדינת ישראל** (17.10.2007)). יפים לענייננו דברים שנאמרו בע"פ 8748/08 **ברכה נ' מדינת ישראל** (10.10.11):

"...מצב זה, של נסיבות שבהן כמעט מוכתב האסון מראש, מחייב ענישה מחמירה ביותר, הן כאשר מדובר בתיקי נהיגה בשכרות וסמים 'גרידא', והן ובמיוחד בתיקים שבהם קרו תוצאות קשות, כמו בענייננו, והעבירה המרכזית היא הריגה. ואל נכחד, מקום שבו קול דמי המנוחים זועק מן האדמה, ומצטרף לשאלה שאין בידם לשאול ועלינו להציבה, מדוע העז המערער, הלום סמים ואלכוהול, לנהוג ברכב, גם אם אין טענה שנתכוון להרוג את הזולת - שאט הנפש המוסרי החובר לכל אלה מציב רף ענישה גבוה. רף הענישה בעבירות הריגה בתאונות דרכים, שלא היה גבוה, הלך ועלה בשנים האחרונות. אין בידי סטטיסטיקה עדכנית של מספר התיקים, אך ישנו רושם ברור של עליית מפלס השימוש באלכוהול בקרב צעירים (ולא רק בקרבים)."

בע"פ 3284/12 **בראנץ נ' מדינת ישראל** (29.9.13) - המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של הריגה, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן שורת עבירות תעבורה, לאחר שחצה את הצומת באור אדום ופגע ברכב אחר, זמן שהיה שיכור. כתוצאה מהתאונה נפטר אחד מיושבי הרכב, והנוסע השני כמו גם נהג הרכב השני נפגעו. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור ל-5 שנות מאסר ועונשים נלווים, ואילו ההגנה תטען באופן חופשי. ביהמ"ש המחוזי **השית על המערער עונש של 5 שנות מאסר בפועל, 18 חודשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון נהיגה למשך 15 שנים ופיצוי למשפחות הנפגעים בסך של 60,000 ₪, שיחולק שווה בין משפחות הנפגעים.** הנאשם הגיש ערעור על חומרת עונשו, בציינו כי בית המשפט גזר עליו את הרף הגבוה של ההסדר ולא התחשב בנסיבותיו ובקשיים הראייתיים של התיק. בית המשפט העליון דחה את ערעורו וקבע כי **"הקושי הראייתי בו תולה המערער את הסדר הטיעון היה רק אחד מהשיקולים המקלים בגינם הסכימה המשיבה להגביל את העונש בהסדר. בנסיבות אלה, לא היה הכרח כי בימ"ש קמא יאזן את העונש המקסימאלי ע"פ ההסדר עם השיקולים לקולה, שכן אלה כבר באו לידי ביטוי בהסדר עצמו, במגבלת העונש שהגבילה עצמה המשיבה. החלטת בימ"ש קמא לאמץ את הרף העליון של טווח**

הענישה עליו הוסכם ראויה והולמת בנסיבות העניין; כל הנוטל הגה לידיו כאשר הוא תחת השפעת שיכר או סם משול הוא ל"מכונת מוות נעה", ועל כך יענש הוא ביד קשה ומחמירה".

בע"פ 3503/12 **אירמייב נ' מדינת ישראל** (29.7.13) - המערערת בת 19, הורשעה בהסדר טיעון בעבירת הריגה, ובעבירות תעבורה לאחר שנהגה ללא רישיון תחת השפעת אלכוהול. בעקבות ניסיונה להתחמק מניידת התהפכה עם הרכב וגרמה למותה של הנוסעת שישבה לצידה. בגין כך בית המשפט המחוזי **השית עליה 7 שנות מאסר בפועל**, 24 חודשי מאסר על תנאי ופסילת רישיון נהיגה. בית המשפט העליון - קבע כי עונשה אינה סוטה מרף הענישה המקובל, אולם קיבל את ערעורה והעמיד את **עונשה על 5 שנות מאסר**, רק בגלל נסיבות חייה הקשות, גילה הצעיר ושיקולי השיקום בעניינה.

בע"פ 2842/10 **קלדרון נ' מדינת ישראל** (23.1.12) - המערער הורשע בעבירת הריגה וחבלה חמורה, לאחר שגרם למותה של אחת הנוסעות שנסעה עמו ולפציעתה הקשה של הנוסעת השנייה, עת נסע תחת השפעת אלכוהול וסמים. בית המשפט המחוזי התחשב בגילו הצעיר (19) זמן האירוע ובהעדף עבר פלילי וגזר עליו 4 שנות מאסר בפועל, 15 שנות פסילת רישיון בפועל ופיצוי של 40,000 להורי המנוחה ו-5000 ₪ לנפגעת השנייה. בית המשפט העליון - קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וקבע כי נוכח חומרת המעשים, תוצאתם הקטלנית והיקפה של התופעה החברתית הפסולה של נהיגה בשכרות, ראוי שרף הענישה בעבירות של נהיגה בשכרות, אשר הביאו לתוצאות קטלניות, יוחמר, וישקף את ההוקעה הנדרשת להתנהגות זו ולכן העמיד את עונשו על **5.5 שנות מאסר בפועל**.

בע"פ 6809/09 **מלינובסקי נ' מדינת ישראל** (31.3.11) - הורשע המערער בעבירות הריגה, הפקרה ועבירות תעבורה וזאת לאחר שנהג (ללא רישיון) על קטנוע כשחברו מורכב מאחוריו, כשהוא שיכור ותחת השפעת סמים. בעקבות כך עשה תאונה עם הקטנוע שהובילה למותו של חברו, אותו עזב וברח. בית המשפט העליון דחה את ערעורו והשאיר את עונשו על **7 שנות מאסר בפועל**.

ולסיום אפנה לע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (12.1.2010), בו סקר בית המשפט העליון בהרחבה את הפסיקה הרלוונטית לעבירות הריגה בתאונות דרכים בנסיבות של שכרות וקבע כי: **"רף הענישה המקובל (בהתייחס לעונש מאסר בפועל) בגין עבירת הריגה בתאונת דרכים, תחת השפעת אלכוהול, לעתים בנסיבות חמורות ובצירוף עבירות חמורות (כגון חטיפה), לעתים כאשר תוצאות התאונה אף קשות מהמקרה דנן, ולעתים בצירוף עבירה של הפקרה לאחר פגיעה, נע בין 2.5 שנים לבין 9.5 שנות מאסר בפועל"**.

28. לעניין הפסיקה אותה הגיש הסנגור, פרט לע"פ 6261/05 **אמר נ' מדינת ישראל** (9.3.06), בו דובר על עבירת הריגה בנסיבות של שכרות, שם השית בית המשפט על הנאשם את העונש המקסימאלי שנקבע בהסדר הטיעון, שאר הפסיקה אותה הגיש הסנגור מתייחסת לעבירת הריגה בתאונת דרכים שלא תחת השפעת אלכוהול (כך למשל ע"פ 570/07 **בן הרוש נ' מדינת ישראל** (7.5.07) - דובר על אדם ללא עבר פלילי, לא תחת השפעת אלכוהול, שניסה לצאת לעקיפה מקום שאסור, התנגש ברכב

וגרם למותן של אם וילדה ; ע"פ 8103/05 פלוני נ' מדינת ישראל (19.12.05) - שם דובר על נהג, ללא השפעת אלכוהול, שנכנס לצומת באור אדום ופגע במנוחה; ע"פ 62/09 אליהו חדש נ' מדינת ישראל - שם דובר על נהג שנכנס לצומת באור אדום והתנגש במשאית, ללא מעורבות אלכוהול, והרג את המנוחה שהייתה עימו ברכב; ע"פ 848/09 צרור נ' מדינת ישראל (17.2.10) - הורשע בגין הריגה לאחר שחצה קו הפרדה והתנגש ברכבו של המנוח (ללא מעורבות אלכוהול), וכך גם דובר בת"פ 8165-09 מדינת ישראל נ' גלפונד, אותו צרף הסנגור בהשלמת טיעוניו לעונש, אשר התייחס לנהג אוטובוס שהתהפך עת החליט לצאת לעקיפה בכביש מסוכן (ללא השפעת אלכוהול). אין ספק כי מדובר באירוע טרגי קשה מאוד, בו נהרגו 24 חיי בני אדם, אולם אין הוא דומה לענייניו הן מבחינת נסיבותיו והן מבחינת תוצאותיו ועל כן לא ניתן ללמוד ממנו לעניין מתחם העונש ההולם).

מבלי להקל ראש בביצוע עבירות הריגה בתאונות דרכים, אין לומר כי זהה היא לביצוע עבירת הריגה בתאונות דרכים תחת השפעת אלכוהול או סמים. מכאן שבבואי לקבוע את רף הענישה בעניינינו, איני מוצא לנכון ללמוד מרף הענישה אליו הפנה הסנגור.

29. לאור האמור לעיל, ותוך התייחסות למדיניות הענישה הנוהגת ולנסיבותיו של תיק זה, בהן חומרת מעשיו של הנאשם הכוללים נסיעה תחת השפעה כבדה של אלכוהול, תוך ידיעה כי שילוב אלכוהול עם מחלתו על הכביש שקולה לפצצה מתקתקת, דעתי היא כי **מתחם העונש ההולם בעבירת ההריגה בתאונות דרכים תחת השפעת אלכוהול, נע בין 2.5 ל- 10 שנות מאסר בפועל. כמו כן, מתחם הפסילה ההולם במקרה דנן, נע בין 10 שנות פסילת רישיון בפועל לפסילת רישיון נהיגה לצמיתו.**

נסיבות העושה וגזירת העונש

30. לחובתו של הנאשם 4 הרשעות קודמות בגיליון המרשם התעבורתי והרשעה נוספת שאינה רשומה אך צורפה על-ידי התביעה (והנאשם אף אישר אותה), שעניינה גרימת תאונת דרכים עצמית, בשל נהיגה תחת השפעת אלכוהול, בגינה נידון הנאשם בשנת 1999 ל-30 חודשי פסילה בפועל (ת"ד (תעבורה ק"ש) 159/99). מצב דברים זה, יש בו בכדי להעיד על דרכו פורעת החוק של הנאשם, אשר נתפס בעבר בעודו נוהג תחת השפעת אלכוהול, לאחר שגרם לתאונה שבנס לא גבתה קורבנות, נס שלדאבוני לא התרחש הפעם. עברו התעבורתי של הנאשם, מוסיף חומרה יתרה למעשיו, שאם היה לומד מהם בפעם הקודמת, כשניתנה לו הזדמנות, אולי היו ניצלים חייו של המנוח, ונמנעים ייסוריה של המתלוננת. במעשיו אילו, הפגין הנאשם זלזול הן כלפי החוק והן כלפי חייהם של משתמשי הדרך, זלזול אשר אינו מתקבל על הדעת.

31. נתתי דעתי גם לתסקירו החיובי של הנאשם (אם כי אינו כולל התייחסות להרשעתו בעבירת נהיגה בשכרות בעבר), וכן לעובדה כי הנאשם הודה בהסדר טיעון ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. כמו כן הבאתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם הכוללות את מצבו הבריאותי, הכלכלי והמשפחתי. אולם לאור חומרת מעשיו, לא מצאתי לנכון להקל עימו את העונש, יותר ממה שכבר הוקל עימו בהסדר הטיעון, שאלמלא קיומו, סביר להניח כי עונשו היה חמור יותר. מכאן שהסדר הטיעון טומן בחובו שיקולים רבים,

ביניהם קשיים ראייתיים, נסיבותיו של הנאשם ועוד, ראיתי לנכון לאמצו ולהעמיד את עונשו של הנאשם ברף העליון של המתחם שהוסכם.

32. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני דן את הנאשם **למאסר למשך ארבע וחצי שנות מאסר בפועל** בניכוי ימי מעצרו מיום 13.05.12 עד יום 15.07.12.

ב. אני גוזר על הנאשם **מאסר למשך עשרים וארבעה חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים**, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה על כל אחת מהעבירות המפורטות להלן:

1. עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

2. עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

3. עבירה לפי סעיף (1)338 לחוק העונשין.

4. נהיגה בשכרות, עבירה לפי סעיף (3)62 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א - 1961.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק **ברישיון נהיגה לצמיתות**.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את עיזבון המנוח אסף ליברמן (ז"ל) בסך של **30,000 ₪**, ואת אפרת ורדי בסך **30,000 ₪**. הסכומים הנקובים יופקדו בקופת בית המשפט תוך 180 יום מהיום ויועברו לטובת המוטבים הנ"ל על פי הפרטים שימסרו ע"י ב"כ המאשימה למזכירות ביהמ"ש.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

החלטה

נעתר לבקשה כמבוקש.

תנאי השחרור בהם נתון הנאשם יעמדו בעינם.

הנאשם יתייצב למאסרו בבית מעצר קישון ביום 09.06.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

עמוד 13

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס,
טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה והודעה היום כ"ה אייר תשע"ד, 25/05/2014 במעמד הנוכחים.